

Zešeřilo se a na tmavnoucím nebi se začaly rozsvěcet hvězdy. Hezky jedna po druhé. A mezi těmi zářícími puntíky, vysoko převysoko, seděl velký kulatý bílý měsíc a tiše svítil. Občas se nechal přikrýt měkkou bílou peřinou z plujících oblaků. Byla krásná letní noc.

Celou tu dobu koukala nebi pod ruce malá Klárka.
Nechtěla se jí spát. Seděla u okna a dívala se do zahrady.
Všechno bylo při úplňku tajemné. Noční procházka
by se jí líbila. Jenže se bojí tmy.

„Neboj,“ ozvalo se najednou z té tmy.

„Kdo to tu mluví?“

„Jsem Můra. Naučím tě mít ráda tmou, chceš?“

„A to jde?“ divila se Klárka.

„No ovšem. Tma má i své světlé stránky.

Tak co, půjdeme ven?“

Klárce se ale moc nechtělo.

„Můro, skoro nic nevidím. Mně se tu nelíbí,“ fňukala.

„Zase jsou vidět jiné věci. Třeba hvězdy. Jsou vidět jen díky tmě.

Září nejvíc, když je noc hluboká. Počkej chvílku, rozkoukáš se.“

A vešly do přítmní stromů.

„Jéé, co to je?“

Světýlka blikala, chvíli tam a chvíli tady.

Mihotala se mezi záhony zvonků, kopretin.

Létala okolo třpytící se měsíčnice a bílých lilií.

„To jsou světlušky. Krásné, vid?“ mrkla Můra na Klárku.

